

De Nagasaki Vredesverklaring

“Plotseling kwam er een lichtflits als een regenboog van achter me vandaan, ik werd weggeblazen door een geweldige explosie en ik sloeg tegen de weg. Toen ik met mijn hand aan mijn rug voelde, waren mijn kleren verdwenen en plakte mijn slijmerige, verbrande huid aan mijn vingers. Ik heb drie jaar en zeven maanden in het ziekenhuis doorgebracht en één jaar en negen maanden daarvan staarde ik met mijn gezicht naar beneden liggend in de afgrond van de dood, omdat mijn hele rug één grote, verschrikkelijke brandwond was. Mijn borst rotte door tot op het bot vanwege de doorligwonden. Zelfs nu nog ziet mijn borst eruit alsof hij is uitgehold en kun je mijn hart door mijn ribben heen zien kloppen.”

Dit is het verhaal van de ervaringen van de heer TANIGUCHI Sumiteru, die 16 was toen hij zeer ernstige, felrode brandwonden over zijn hele rug opliep door de atoombom.

Op 9 augustus 1945, om twee minuten over elf in de ochtend, ontplofte een enkele kernbom boven Nagasaki, een gebeurtenis die in het hele volgende jaar 74.000 mensen het leven zou kosten. De *hibakusha*, de mensen die de atoombom overleefden, zouden er jaren of zelfs decennia later nog leukemie en kanker en dergelijke aandoeningen van krijgen, lijden nog steeds en maken zich zelfs nu nog zorgen over de effecten van de straling.

De heer Taniguchi stierf zes jaar geleden, maar liet de volgende boodschap achter die profetisch lijkt voor de wereld van vandaag de dag: “Het lijkt erop dat de mensen het lijden van vroeger langzamerhand aan het vergeten zijn. Dat vergeten maakt me heel erg bang; bang dat die vergetelheid ertoe zal leiden dat mensen kernbombardementen weer acceptabel gaan vinden.”

Nu de invasie van Oekraïne langer en langer voortduurt, blijft Rusland dreigen met het inzetten van zijn kernwapens. Andere kernmachten zijn ook bezig om hun afhankelijkheid van kernwapens te vergroten en spannen zich in om hun kernwapenarsenaal uit te breiden, waardoor het risico op een kernoorlog alleen maar groter wordt.

Wat kunnen wij op dit moment doen?

We moeten teruggaan naar het begin, onszelf afvragen “wat gebeurde er met de mensen, daar in de schaduw van die paddenstoelwolk 78 jaar geleden?”, en we moeten de fundamentele kwestie onder ogen zien: “wat zou er met de aarde en de mensheid gebeuren als er nu een kernoorlog zou uitbreken?”

Tijdens de G7-top die in mei van dit jaar werd gehouden in Hiroshima, bezochten de leiders van alle deelnemende landen het Vredesmuseum van Hiroshima, ontmoetten ze een van de *hibakusha* en lieten ze door middel van hun eigen acties de wereld zien hoe belangrijk het is om de realiteit van de atoombombardementen te leren kennen. In de Hiroshima-visie van de G7-leiders inzake nucleaire ontwapening, een van de slotdocumenten van deze top, werd dit nog maar eens bevestigd: “Er zijn geen winnaars in een nucleaire oorlog en daarom mag een dergelijke oorlog in geen geval plaatsvinden.”

Deze Hiroshima-visie is echter gebaseerd op het uitgangspunt van “nucleaire afschrikking”, waarbij juist het bezit van kernwapens de veiligheid van het eigen land waarborgt. Rusland is niet de enige staat die het gevaar van een dergelijke nucleaire afschrikking demonstreert. We kunnen geen kernwapenvrije wereld bereiken zolang we vertrouwen op nucleaire afschrikking. De enige manier om onszelf echt veilig te weten, is door kernwapens van de aardbodem weg te vagen.

Daarom doe ik bij deze een beroep op de leiders van de kernwapenstaten en van alle staten die schuilen onder een nucleaire paraplu.

Dit is het moment om moed te tonen en te besluiten om af te stappen van de afhankelijkheid van nucleaire afschrikking. Op basis van een concept van veiligheid waarin mensen centraal staan, roep ik

u op om de lange, maar gestage weg omhoog in te slaan naar de afschaffing van kernwapens door middel van dialoog in plaats van confrontatie.

Ik doe ook een beroep op de Japanse regering en de leden van het Japanse Parlement.

De wereld kijkt naar de acties van het enige land dat geleden heeft onder het gebruik van kernwapens in oorlogstijd. Om onze vastbeslotenheid om kernwapens af te schaffen duidelijk te laten zien, vraag ik u om als waarnemer deel te nemen aan de tweede conferentie van landen die partij zijn bij het Verdrag inzake het verbod op kernwapens (TPNW), en het verdrag zo spoedig mogelijk te ondertekenen en te ratificeren. Naast het vasthouden aan het vredesbeginsel in de grondwet, moeten we oproepen tot diplomatieke inspanningen voor ontwapening en het verminderen van de spanningen in de regio, waaronder het kernwapenvrij maken van het Koreaanse schiereiland en het initiatief voor een kernwapenvrije zone in Noordoost-Azië.

Aan iedereen op aarde wil ik vragen om even een moment te stoppen met wat u doet en na te denken.

De *hibakusha* zijn de wereld blijven vertellen hoe onmenselijk kernwapens zijn door te praten over hun eigen ervaringen, hoe moeilijk dat voor hen ook is. Ik geloof vast dat de weerklink van hun roep de werkelijke “afschrikking” is geweest die het gebruik van kernwapens 78 jaar lang heeft verhinderd.

Dit jaar is de gemiddelde leeftijd van de overgebleven *hibakusha* boven de 85 jaar gekomen. Nu we een tijdperk tegemoet gaan waarin er geen *hibakusha* meer in leven zullen zijn, is het aan ieder van ons om deze echte, letterlijke “afschrikking” te handhaven en ernaar te streven om kernwapens voorgoed af te schaffen.

Bezoek alstublieft de steden die door kernwapens zijn getroffen en zie en voel de gevolgen daarvan met uw eigen ogen, met uw eigen hart. Luister alstublieft naar de ervaringen van de *hibakusha*, waarvan met recht kan worden gezegd dat ze een gemeenschappelijk erfgoed van de mensheid vormen dat over de hele wereld moet worden doorgegeven.

Het kennen van de realiteit van de atoombombardementen is het startpunt voor een wereld zonder kernwapens, en kan ook dienen als een drijvende kracht voor het veranderen van de wereld.

Ik ben een *hibakusha* van de tweede generatie. Allebei mijn ouders zijn *hibakusha*. Om van Nagasaki de laatste stad te maken die ooit zal worden getroffen door een atoombom, zal de volgende generatie, waaronder ikzelf, de missie van de *hibakusha* oprecht moeten voortzetten en zo het stokje van de vrede te kunnen doorgeven aan toekomstige generaties.

Ik dring er bij de Japanse regering sterk op aan om de steun aan de *hibakusha* verder uit te breiden en zo snel mogelijk hulp te bieden aan hen die de atoombombardementen aan den lijve ondervonden hebben.

Naast het aanbieden van mijn oprechte condoleances voor degenen die hun leven hebben verloren als gevolg van de atoombombardementen, verklaar ik hierbij dat Nagasaki solidair zal zijn met alle mensen die streven naar vrede, met name in Hiroshima, Okinawa en Fukushima, waar mensen ook te lijden hebben door radioactieve straling, dat we ons zullen blijven inspannen om een “cultuur van vrede” over de hele wereld te verspreiden, en te werken aan de afschaffing van kernwapens en de verwezenlijking van duurzame wereldvrede.

SUZUKI Shiro
Burgemeester van Nagasaki
9 augustus 2023